

et stort Gartneri, antager en Mængde fattige Børn som Lærlinge og ødelægger dem moralsk i Løbet af ganske kort Tid. Han havner saa inde i Rønne som et sølle forhutlet Individ og lever sammen med en Vagabond — ja Navnet er ligegyldigt. Ingen regner ham for noget, man anser ham nærmest for at være et stakkels beklagelsesværdigt Individ. Saa rejser han til København, og straks han kommer herind, bliver han Leder af et Optagelseshjem, derefter igen Leder af et Optagelseshjem og havner som Leder af Optagelseshjemmet i Lavendelstræde.

Der er, synes jeg, Grund for os, som repræsentere Arbejderklassen, til at spørge: Have de Mænd, som hidtil have givet sig af med at administrere de Midler, som fra det offentlige Side og fra privates Side ydes til Børnehjem og Opdragelsesanstalter, under Forvaltningen af de Anliggender, de have haft med at gøre, optraadt paa en saadan Maade, at vi kunne have nogen Grad af Tillid til dem? Jeg siger, at jeg har ingen Tillid til dem, ikke fjerneste Grad af Tillid. Det er de samme Klager om og om igen, samme Mangel paa Omsigt. Blot en Mand eller Kvinde melder sig, blot vedkommende er hellig, meget stærkt religiøs og hører til Indre Mission, det er Adkomst nok til at kunne blive ansat som Børnehjemsforstander. Der er jo ingen Mening i det. Jeg tror, at der i alle Kredse og alle Partier maa være raadende en stærk Følelse af Harme og Sorg over, at man i Aarene 1906, 1905, 1904 og 1903 kan opleve, at der i København findes tre forskellige Optagelseshjem, om hvilke man, naar man kommer til Bunds i Sagen, kan vide, at alle de mange Børn, der blive anbragte der, blive ødelagte. Jeg siger Dem, mine Herrer, vi, der staa som Repræsentanter for Arbejderklassen, ville ikke taale det. Men jeg har den gode Tro og Tillid til Mænd af andre Partier, at de heller ikke ville taale det, og at de ligesom jeg ville kræve, at de Mænd, som i den Grad have ladet det skorte paa Omsigt og Kontrol med Ledelsen af Børnehjem, berøves Forvaltningen af offentlige Midler.

Det synes af dem, der forsvare disse Børnehjem og Opdragelsesanstalter — jeg har allerede været inde paa det og skal blot med nogle Bemærkninger komme tilbage dertil —, at det er meget vanskelige, vanartede og forbryderiske Børn. Bestyrelsen for „Hebron“ har i en Redegørelse, som har været fremme i en Række af

Blade, søgt at gøre gældende, at det er i høj Grad vanartede og forbryderiske Børn. I denne Redegørelse hedder det bl. a.: „Naar de mere graverende Skudsmaal ikke offentliggøres, er Grunden den, at vi nødigst af alt ville skade Børnenes Fremtid“. Og saa kommer følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: Barn Nr. 10: Forøvet 17 Indbrudstyverier i Foraaret 1904 — „sløv og ligegyldig“. Barn Nr. 15: Et moralsk defekt Barn, „tyvagtig“. Barn Nr. 20: Har i Hjemmet faaet en daarlig Opdragelse, „tyvagtig og vagabonderende Tendenser“. Barn Nr. 40: „Løgnagtig, vagabonderende, usædelig i høj Grad“. Bestyrelsen siger altsaa, at disse 4 Pigebørn ere de bedste som findes paa „Hebron“, saa kan man tænke sig til Resten. Det er usandt, der findes paa „Hebron“ adskillige Piger, som aldrig have gjort sig skyldige i nogen Forseelse, Enkers Børn, moderløse eller forældreløse Børn. Der findes Børn fra 5—6 til 10 Aars Alderen, Børn, som have været Genstand for Voldtægtsforsøg, men som man dog ikke af den Grund kan betegne som usædelige. Hvad skal man sige om en Bestyrelse, bestaaende af Godsejer Ebbensgaard, Missionær Lind og Købmand Stefan Agger, som i en Redegørelse til Offentligheden stempler alle de værgeløse Pigebørn, som findes paa „Hebron“, som i høj Grad vanartede og forbryderiske! Hvad har det ikke at sige for den unge Pige, naar hun kommer ud i Livet og skal tjene, eller hvor hun kommer hen, at møde med Stempel paa sig for at være løssagtig, tyvagtig og løgnagtig. Nu er det jo heller ikke Tilfældet, og jeg er overbevist om, at hvis man søgte til Bunds i Journalerne og gik bag om, hvad Fru Bransholm har skrevet op i disse Journaler, saa vilde man finde, at over Hælfen af disse unge Piger ere som Pigebørn i Almindelighed. Der gælder her for dette Hjem, for denne Opdragelsesanstalt, det samme, som gælder for Herning Børnehjem, og som gælder for det Optagelseshjem, som denne Otto Matthias Andersen Møller har ledet, at Bestyrelsen — hvis der er nogen Bestyrelse, hvis man kan betegne den som saadan — ikke fører nogen Kontrol. Da Fru Bransholm opretter sit Pige-hjem i Hebron, køber hun Grund af Godsejeren. Der er nogle Bygninger, som have været benyttede til Gær-fabrik, men Gærfabrikken er gaaet i Stykker, og nu laves den om til Børnehjem, og saa beder hun Godsejeren om at være